

en eneste Grund, der kan hjælpe paa ham. Man overlader blot til ham nu at sige det for at redde sin Silling, paa andet Sted.

Frier: Naar jeg skulde gøre Rede for, hvor jeg mener, den store Sag, som knytter sig til Spørgsmaalet om en Alderdomsforsørgelse, staar for Djæbliffet, stiller det sig saaledes for mig, at vi staa foran, ved Begyndelsen til en langvarig Udvikling, og at uden en saadan vil den Sag ikke kunne løses eller ordnes saaledes, at alle Parter ville kunne finde sig tilfredsstillende derved. Overfor det foreliggende Forslag, stiller det sig for mig saaledes, at det, jeg vilde næsten sige, fra første til sidste Paragraf i det enkelte forekommer mig, at Lovforslaget bærer Præg af ikke at have villet tage Tanken fuldt ud, ikke at have villet gennemføre, hvad der kunde være naturligt som Konsekvenser af den Grundtanke, Lovforslaget er bygget paa. Det Lovforslag, som har foreligget fra 2 ærede Medlemmers Side, vilde efter min Formening efter en ganske anden Maalestof fyldestgøre naturlige Krav, der fra den store Befolkning kunne stilles til Ordningen af Sagen, og det vil derfor, tror jeg, ogsaa have en Fremtid for sig, selv om det maatte blive umuligt at gennemføre dette Lovforslag uforandret just i den Stikfælde, det har. Ser jeg i det nærværende Lovforslag paa Fordringen om de 10 Aar, der skulle være gaaede i Forvejen som Prøvetid for Understøttelsen, stiller det sig for mig som en overordentlig Plet paa Forslaget, fordi man derved i Virkeligheden mange Gange kræver Umuligheder, i alt Fald stiller saa haarde Betingelser, at mange Mennesker, om hvem man i og for sig ikke kan sige noget som helst ondt, ville blive udelukkede fra et Gode, de mere end mange andre kunne trænge til; som det fra anden Side er blevet sagt, kan det i alt Fald i visse Omgivelser, føre til, at netop de, som trængte mest, kom til at staa længst tilbage i Rækken af dem, der kunde saa Hjælp. Jeg kan heller ikke nægte, at noget saadant som Tanken om et Politiforhør overfor de trængende har noget Fremvendt ved sig, noget, der tit vil gøre det vanskeligt at holde sig indenfor de naturlige Grænser, som man i Forholdet til Medborgere skulde stanse ved. Jeg kan lige saa lidt nægte, at den Kritik, som ifølge Lovforslaget skal øves over, hvad der er uordentligt og ødselt Levned, vil kunne medføre visse i og for sig ikke prisværdige Lidenstabs Opstaaen eller Tændelser, som helst burde holdes nede baade i det offentlige og det private Liv. Lige saa forekommer det mig at være haardt at

knytte Enfers og fraseparerede eller frakkilte Koners Skæbne til den Mand, som tidligere har faaet Fattigunderstøttelse, og som maaste netop har været en Byrde for saadanne Kvinders Liv, har gjort, at de ikke have været i Stand til at spille deres Rolle i Livet, eller udfylde deres Plads, som de ellers vilde have kunnet. Det forekommer mig misligt, at en saadan Klods om Benet skal virke, selv efter at Klodsen er skaaet bort, og trods dette skal kunne holde Udviklingen nede. Jeg kan heller ikke se andet, end at den indviklede Form, som foreskrives for Henvendelsen til Værgheden, i mange Tilfælde vil kunne lægge Hindringer i Vejen for den praktiske Gennemførelse. Saaledes er der mangfoldige Punkter, hvor det forekommer mig, at Forslaget burde være ganske anderledes. Jeg kunde sige, at saa godt som overfor alle Enkeltheder i dette Forslag synes det mig nødvendigt at tage bestemt Forbehold, fordi det vilde være umuligt at beregne Rækkevidden af disse Enkeltheders Virkning, umuligt at komme til Klarhed over, om Loven ogsaa kommer til at gøre Nytte, som det dog vel maatte være Menningen, at den skulde gøre. Men ligesom tidligere Medlemmer — jeg tænker særlig paa det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ide Valgkreds (Hørdum) have vendt Sagen om og set den ogsaa fra en anden mere forsonende Side, saaledes forekommer det ogsaa mig naturligt at fremdrage den Side af Sagen, som for mig, naar alt kommer til alt, er Hovedsagen i denne Situation. Det er mig da klart, at nærværende Lovforslag maa siges at være — jeg kan gerne kalde det en i meget mislykket Gennemførelse af et Princip, men af et Princip, som jeg i og for sig slutter mig til og anerkender, og Princip, hvis Sejr i Lovgivningen bethyder noget væsentligt og peger fremad, og det Princip, som det forekommer mig her første Gang er slaaet saaledes fast, at man ikke kan komme fra det, er Princippet om Statens Forpligtelse til regelmæssig at støtte dem, som ikke ad anden Vej ere i Stand til at bære deres egen Fremtid oppe, naar de ere komne til en vis Alder. Det Princip har ikke før foreligget i et Lovforslag, som det var muligt at føre igennem, at Statens Forpligtelse i denne Retning sloges fast, ligesom det ogsaa, saa vidt jeg veed, er første Gang, at det i et gennemførligt Lovforslag er fastslaaet, at Tanken om det, man plejer at forståa ved Selvhjælp, her er udelukket. Det, at disse to Tanker findes i Lovforslaget, forekommer mig at være et Fremskridt i Udviklingen, selv om jeg vedblivende fastholder, at Gennemførelsen af dem staar for